



**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Dominica xij. post Pentecosten.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA XII POST PENTECOSTEN.

Incidit in latrones viator.

LVC x.

ANNO XXXII.

In cxxxvij. imaginem adnotat iuncula.

cxxxvij.

- | | |
|--|---|
| A. Capharnaum, ubi Legis peritus tentat [¶] <i>IESVM.</i> | rant, & semivivo relicto abeunt. |
| B. Reges & Prophetæ desiderantes videre quæ Discipuli videbant, & non viderunt. | F. Præterit miserum hominem Sacerdos illiciter faciens. |
| C. Hierusalem ad occidentem. | G. Similiter Leuita. |
| D. Hiericus ad orientem: in medio spatio mōtes Domini, ubi viator incidit in latrones. | H. Samaritanus autem videns, venit ad eum alligat vulnera eius, &c. |
| E. Adoritur viatorem latrones, spoliant, vulne- | I. Impositum iumento ducit in stabulum. |

EVANGELIUM MISSÆ.

LVC. x.

In illo tempore ^a dixit IESVS Discipulis suis; Beati oculi qui vident quæ vos videtis. Dico enim vobis quod multi ^b Prophetæ & Reges voluerunt videre quæ vos videtis, & non viderunt; & audire quæ auditis, & non audierunt. Et ecce quidam Legis peritus surrexit tentans illum, & dicens; Magister, quid faciendo vitam æternam possidebo? At ille dixit ad eum; In lege quid scriptum est? quomodo legis? Ille respondens dixit, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua; & proximum tuum sicut te ipsum. Dixitque illi; Rectè respondisti. Hoc fac, & viues. Ille autem volens iustificare se ipsum, dixit ad IESVM; Et quis est meus proximus? Suspiciens autè IESVS dixit; Homo quidam descendebat ab ^c Hierusalem in ^d Iericho, & incidit in latrones, qui etiam despoliaverunt eum, & ^e plagis impositis abierunt semivivo relicto. Accidit autem ut ^f Sacerdos quidam descenderet eadem via; & viso illo præteriit. Similiter & ^g Leuita cum esset secus locum, & videret eum, pertransiit. ^h Samaritanus autè quidam iter faciès, venit secus eum, & videns eum misericordia motus est. Et appropians alligavit vulnera eius, infundès oleum & vinum; & ⁱ imponès illum in iumentum suum, duxit in stabulum, & curam eius egit. Et altera die protulit duos denarios, & dedit stabulario, & ait, Curam illius habe, & quodecunq; supererogaveris, ego cum rediero reddam tibi. Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi qui incidit in latrones? At ille dixit; Qui fecit misericordiam in illum. Et ait illi IESVS; Vade, & tu fac similiter.

ADNO-

ADNOTATIO.

A. Docuit IESVS quæ hoc Euangelio continentur in ciuitate Capharnaum ad mare Galilee; ibi Legisperitus tentans interrogat Christum.

B. Hinc Reges, illinc Prophetæ manus in calum tendunt, quasi dicant; Vinam disrumpes celos, & descenderes; Rorate cali desuper, & nubes plant iustis, aperiatur terra, & germinet Saluatorem. Desiderabant quidē vehementer videre diem Christi, & non viderunt tamen.

C. Hierosolyma ad occidentem.

D. Hiericus ad orientem ad vigesimum lapidem: in medio spatio montes Domim, & nemora in quibus latrocinia & cades fiebant frequenter: in his montibus refertur ex parabola incidisse viator in latrones, cum Hierosolymis descendens Hierichunt a iter haberet.

E. Adoriuntur latrones viatorem, dispoliant, crudeliter vulnerant, abeunt deinde seminiuo relicto.

F. Sacerdos suo corporis cultu, qui vidēs vulneratum & miserum hominem, praterit illum tamen, nec misericordia prosequitur.

G. Similiter facit Leuita.

H. Samaritanus veniens ad eum, & videns tantam crudelitatem, & hominis miseriam, misericordia commotus, ex iumento descendens ad illum accedit, medetur vulneribus ut potest, in-

fuso vino ad expurgandum, oleo ad leniendum & sanandum.

I. Impositum suo iumento ducit ad stabulum, id est ad publicum hospitium, & collocat in hospitio, & quod supererat diei tum nocte illa eius ipse per se curam agit: deinde cum necessario esset discessurus, prolatis duobus denarijs, id est octo caroleis cum quaternis denariolis, qui faciunt septem solidos vulgares, eos dat hospiti, & illius ut curam gereret committit: ne dubitaret ultra acceptum argentum siquid opus esset erogare, se illi redditurum quicquid supererogaret. Fecunda sensibus est hæc parabola, sed quia non licet multa in adnotationibus commentari, illud excipiamus. Incidimus in latrones, quoties & vita spiritali, quæ in visione & perceptione diuinæ pacis versatur, declinamus in mundi instabilitatem, nec tenorem spiritus tenemus: ibi incurrimus in Daemonum latrocinium, & vitiorū plagas. Hæc ferè cum continenter fiant, continenter ad Samaritanum Christum accurrendū est, qui nostri misertus curet vulnera, curā nostri gerat tum per se, tum per Angelos & Sanctos, tum per Ecclesiæ ministerium. Agnoscamus autem nihil nos posse homines iuuare sine Christo, in Christo posse: huic fidamus in nostris ministerijs, & viribus, & industria, sine hoc nulli.

MEDITATIO.

Is tu Domine IESV bone & magne, in secula benedictus, Amen. Aperuisti mihi hodie mirabilia de lege tua, fructū quod aspirare debeamus in oratione. Nā te cum in te non videamus in hac mortalitate; lucē enim habitas inaccessibilem, quæ lux tu es, & substantia tuā lux est infinita, aliam nobis gratificaris lucem, alia videnda: quæ non sunt id quod tu, significationem tamen dant illius tuæ infinitæ lucis, & tui. Lux hæc creata quidem est, sed supra omnem naturalem lucem est, & donum tuum est, in quo significatio datur tuæ infinitæ lucis & tui modo ineffabili. Dispar hæc lux mentis cogitationes prauas, ignorantias illustrat, difficultates expellit importunas, extirpat noxias inclinationes, inquit cordi ictum diuinum illum tuæ virtutis. Da nobis, sancte Domine, hanc lucem frequenter, quādoquidem videmus illam te dare nolle continenter. Omitto hæc dicere quæ exhibere soles in oratione vidēda in vita tua,

in passione, in morte, in alijs mysterijs, sensus spiritus, experimenta interna ac motiones, & in mysterijs ipsis lumen tuæ illustrationis: quæ autem hæcenus dixi omnia disponunt de tua gratia nos, ut ea præterea audiamus quæ videre non possumus, hoc est, ut ad res illas animum attendamus, quod lux illa te ita disponente non attingit. Vtinam quæ hic ego balbutio percipere possem, vel cum fructu sentire. Hæc dona tua, IESV magne, mirifica sunt: & partim quidem attinere intelligo ad fidei perfectionem, partim ad spei, tum ad alia diuina dona, omnia verò applicant ad charitatem, id est ad præcepti illius magni obseruantiam, quam hoc item Euangelio explicas. Quid enim in oratione post illa, vel etiam inter ipsa, quærendum nobis tandem est: quod spectare debemus? Quod tu manu ducis, qui charitas es infinita, ad amorem Dei & charitatem: ut videlicet Deum perfectè diligamus ex toto corde, ex tota anima, ex totis

Yy 2 viribus,

viribus, ex tota mente, & proximū sicut nos ipsos. Verū hīc memoret vermis meae conscientiae Domine IESV: quē enim, vel quando totum cor, animum, vires, mentem pono in Deo diligendo? Audi igitur, & quod dicam reponē in corde tuo altē, & exercitio quotidiano confirma. Non solum nihil praeponas amorī Dei, sed illum reliquis omnibus antepone, & supra omnia Deum, & propter Deum omnia dilige, & hoc praeceptum, quod ad sufficientiā attinet, implebis, si praecavere gratia divina nitaris. Verū etiam si hac facere videaris, vel etiam experire aliquo sensu spiritus, & cō peruenias ut nihil tibi ea in re sis conscius, non tamen propterea iustificatus es; delicta enim quis intelligit? quis ad occulta cordis sui penetrat? Porro autē perfectē adhuc praeceptum illud non implesti, dum charitatem donum illud & virtutem excellentissimam in corde tuo non habueris, & ex illo in me & per me operatus non fueris; eius enim vi ex toto corde, ex tota anima, & omnibus viribus, ex tota mente Deum diliges & me; iuuabunt te simul ea quae videris, & quae audieris in spiritu. At verō, Domine, cum certus non sim quando charitatem sim consequutus, omnia mihi sunt incerta, versor in magna spiritus ambiguitate. Quid igitur velles? ut evidentiam gratiae tuae haberēs, vel fidē Catholicam? Intellige neutrum horum desiderare te debere, vel consequi posse, ē potentia hac ordinaria; nam evidentia naturali illud nō subest, nec ad id descendit Catholica fides, cui falsum subesse non potest. Caveas verō à Lutherana gratiae certitudine, quam ego per meam Synodum damnaui. Quid ergo? vis ut per miraculum hac tibi cōcedam? At hoc ad tentationem Dei spectat. Video, Domine, curiositatem esse meam si amplius desiderem; sed tamen illud, etiam si omni bono indignus sum, peto, benigne IESV, ut ne inquietum sit & incertū cor meū; videor enim videre aliam esse rationem animum meum confirmandi. En tibi: fige cor tuum in fide Catholica; ea non te faciet certū de tua gratia, ex illa tamen quasi ē luce emer-

get lumen quoddam quasi reflexum, quod cum timore coniunctum non sine animum tuum anxium, sed faciet bona spe delibutum. Huic addes sensus internos, & experientias spirituales, & signa alia, quae soleo concedere ad indicandam gratiae praesentiam: quae omnia ut non attingunt ad fidei certitudinem, ita sunt ad animum confirmandum, ut solēt consolatio spiritualis. Illud autē animaduerte, quam tu per curiositatem inquirebas maiorem quā pro huius vitae statu debes gratiae certitudinem, illam nō assequi est vilius viatori hominī: nam certitudo illa inhiberet ac retardaret cursum vitae spiritualis, qui cōtinuus esse debet ac perpetuus; debet simul in hac mortalitate stimulum retinere perennis sui progressus, & sollicitum tenere cor legitime certantis, sed quietē, dulciē, confidēter. Loquutus es mihi ad cor bonae IESV; sit tibi gloria sempiterna. Sed quis est fructus parabolae hominis qui descendit ab Hierusalem Hiericū? Cautionem tibi adiunxi vehementem, vide caveas, ut illa dona quae accipis in oratione ne amittas per negligentiam. Animaduerte te versari in Hierusalem, quando illa accipis dona; vide verō ne inde relicta Hierusalem descendas Hiericū, in fluxiles & mutabiles cogitationes vel actiones. Quod si in ministeriū sis egressus tuae vocationis, ibi verō summa tibi cura, summo studio est nitendum, ut gustum ac sensum Hierosolymorū, hoc est donorū Dei terineas; ne cum in rebus gerendis versaris, detrimentum facias tuae salutis. Et tamen ut esis fragiles, si lada tuam pacem spiritus, vel vires internas vel vererā Damō, vel cogitationes, vel aliae perturbationes, accurre ad me Samaritanum intra orationē, contitionē peccatorum, & ad sacramentum Poenitentiae si opus fuerit, ut si qua accepisti vulnera, ijs sanatis rursus confirmator ac viuacior in aciem descendas, & reneas Hierusalem cum prodīs ad Hierico & actiones tuas. Ita faciam Domine IESV: Samaritana summe, adiuua me. Amen.

DOMI